L. ERVILLE–M. MARLIER

ȘTRENGĂREL, pisoiașul mititel

Editura Tineretului

ŞTRENGĂREL, PISOIAŞUL MITITEL

★

Text
de ***LUCIENNE ERVILLE***
Acuarele
de ***MARCEL MARLIER***
În româneşte
de ***TUDOR MĂINESCU***

EDITURA TINERETULUI

virtual-project.eu
== aladrian ==

Pisoiaşul Ştrengărel visează, culcat pe caldarîmul fierbinte al curţii.

O rază de soare îi gîdilă nasul ca să se distreze. O muscă mare, care se crede avion, bîzîie mereu. Se duce, vine şi pleacă iar. Ştrengărel sare spre ea să se joace... dar musca e departe acum.

Ştrengărel se opreşte şi cască. Curtea e aşa de mică. Şi pe urmă, zidul ăsta...

Lui Ştrengărel nu-i place zidul, prea e înalt... Ce-o fi dincolo de zid?

Merge spre scară şi se caţără pe ea cu băgare de seamă. Iată-l drept în vîrful scării. Se simte foarte mare, foarte tare... Oh!... era cît pe-aci să cadă.

Acum trebuie să atingă zidul. Una... două... şi hop! Ştrengărel a ajuns pe zid.

Ce frumoasă şi mare e lumea! Ştrengărel n-a văzut niciodată o grădină, şi cea pe care o priveşte acum e plină de flori. E aşa de încîntat că uită să fie atent, şi iată-l că alunecă, îşi pierde echilibrul şi buf... în mijlocul florilor. Ştrengărel s-a zăpăcit de tot.

Cînd a căzut, a mototolit trei călţunaşi care s-au ridicat cam supăraţi.

— Să mă iertaţi, eu stau alături şi am căzut de pe zid. Mă numesc Ştrengărel şi sînt un pisoi mic.

— Noi sîntem flori şi ni se spune Călţunaşi, răspund trei glăscioare deodată.

Ştrengărel, după ce şi-a revenit din cădere, salută cuviincios călţunaşii şi începe să se plimbe prin grădină.

Se opreşte înaintea unui arbore foarte frumos, plin de fructe roşii.

Arborele, care auzise tot ce vorbise el cu călţunaşii, îi spuse cu o voce groasă:

— Bună ziua, Ştrengărel. Azi e zi frumoasă.

— Bună ziua, răspunse Ştrengărel. Tu eşti tot o floare?

— O floare? Ha!... Ha!... Ba, de loc, eu sînt un pom şi mă numesc Măr.

Ştrengărel, care se simte puţin jignit, mulţumeşte mărului şi îşi continuă plimbarea.

Ştrengărel ajunge la iaz unde înoată peştişori roşii. Se apleacă înspre apă. Cît e de interesant!

Unul din peştişori scoate capul din apă şi-i şopteşte cu glas moale:

— Bună ziua. Tu eşti nou în grădină?

— Da, de-abia am venit...

Şi peştişorul roşu s-a şi azvîrlit în fundul apei.

Ştrengărel se gîndeşte încă la peştişor cînd ajunge în faţa cuştei lui Puick, cîinele cel mic. «Ce-o fi casa asta?...» Puick doarme cu urechile lui mari întinse pe labe. Visează că a găsit un os grozav, pe care-l roade. Ştrengărel priveşte cum doarme Puick. «Ce pisic caraghios.» Ca să-l vadă mai bine, Strengărel se apleacă aşa de aproape, că-l deşteptă.

Puick deschide un ochi, pe urmă pe celălalt. Nu prea mulțumit. Ştrengărel, foarte curios, întreabă:

— Eu sînt pisoiaşul Ştrengărel. Tu ce eşti?

— Nu vezi că eu sînt cîine?

— Pe tine te cheamă Cîine?

— Nu, eu sînt un cîine! Mă numesc Puick.

— Fii bun şi nu te supăra, se roagă Ştrengărel, eu încă nu ştiu nimic, cunosc doar pe domnul Măr şi florile Călţunaşi. Dacă vrei să-mi spui cum stau lucrurile... Am putea să ne plimbăm împreună?

— Sînt de acord, zise Puick îmblînzit.

Şi iată-i plecaţi.

Pe cînd se plimbau ei, Ştrengărel întrebă:

— Oare, cîinii torc?

— Ha, ha! Puick izbucneşte în rîs.

Ştrengărel îl priveşte mirat... Îl întreabă:

— De ce coada ta se mişcă aşa, cînd încoace, cînd încolo?

— Ca să arăt că sînt mulţumit. Priveşte.

Şi Puick dădu din coadă, una-două, una-două, foarte repede. Ştrengărel se distrează grozav. Puick se distrează şi el că are un prieten aşa de mic, de drăguţ, şi atît de neştiutor în toate cele.

Se îndreaptă amîndoi, spre iaz.

— Animalul acesta din apă a venit să-mi vorbească, spune Ştrengărel.

— Acesta nu-i animal ca noi, este un peşte roşu, răspunde Puick. Nu trebuie să faci rău peştilor roşii. Cînd le e frică, ei se ascund în fundul apei şi iazul devine trist.

— Priveşte, iată pe Crăița broască. O să vezi cum sare în sus!

Crăița sare peste florile de nufăr.

— Bravo! bravo! strigă Puick şi Ştrengărel încîntați. Un peştişor roşu, atras de zgomot, vru să arate ce ştie să facă şi el. Se aruncă în apă şi numaidecît apărură la suprafață nişte băşici mici, rotunde şi strălucitoare. Puick şi Ştrengărel găsiră că asta e într-adevăr frumos.

Amîndoi mulțumiră Crăiței broaşte şi peştişorului roşu şi le făgăduiră că se vor întoarce în curînd.

Ajunseră în fundul grădinii. Puick îi spuse:

— Aşteaptă-mă aici. Vreau să văd dacă Țepeluş ariciul e acasă.

Puick se întoarse repede, însoțit de un animal ciudat.

— Bună ziua, Ştrengărel. Bine-ai venit!

Glasul lui Țepeluş este blînd de parcă ar cînta.

— Fii atent, nu te apropia de haina mea: ar putea să te înțepe.

Ştrengărel întreabă la ce foloseşte o asemenea haină plină de ţepi.

— Este foarte comodă, explică Ţepeluş, şi-i arată că atunci cînd îşi închide haina devine un ghem ţepos de care nu se poate apropia nici un răuvoitor.

Ştrengărel nu se poate dezmetici. Cît de interesant e tot ce vede în grădină ! Dar timpul trece şi seara se apropie. Va trebui să se urce din nou pe zid.

Ştrengărel este îngrijorat.

— N-ai nici o grijă, zice Puick, mă duc să vorbesc cu Stejarul cel Mare. O să te ajute el...

Pe drum, florile se înghesuie ca Ştrengărel să se poată vedea mai bine. Toată grădina nu vorbeşte decît de el.

Gălbinelele şi Cefeluţele le-au spus Trandafirilor agăţători că Ştrengărel este cel mai frumos pisoi care s-a văzut vreodată... Chiar şi Stejarul cel Mare ştie despre asta: i-a povestit Mărul.

Ştrengărel, Puick şi Ţepeluş, ajung la stejar.

Puick ia cuvîntul:

— Uriaşule Stejar, prietenul nostru Ştrengărel ne-a vizitat astăzi.

El e încă prea mic şi nu ştie să se urce pe zid ca să se întoarcă acasă. Eşti bun să-l ajuţi?

— Sigur că da, răspunde Stejarul cu vocea lui groasă şi întorcîndu-se spre Ştrengărel îi spuse: Caţără-te pe trunchiul meu şi de aici sări pe creanga cea mai mare.

Zis şi făcut. Ştrengărel s-a aşezat pe creangă. El mulţumeşte din toată inima noilor săi prieteni.

— La revedere! la revedere! îi strigară călțunașii, gălbenelele și cefeluțele.

— Pe curînd! adăugă mărul.

— Să vii cît mai repede pe la noi, îi strigară Puick, Țepeluș și Crăița broască.

Cu multă grijă stejarul își îndreaptă creanga spre zid. Ștrengărel n-are decît să ajungă pînă la scară.

Se mai întoarse pentru ultima oară spre grădină. Ah! ce frumoasă zi a fost!

L. ERVILLE – M. MARLIER • FOLLET LE PETIT CHAT

Copyright by Editions Casterman, Paris-Tournai

Redactor responsabil: GEORGETA PĂSĂRIN
Tehnoredactor: MARIANA PUŞCAŞU

Dat la cules 27.10.1966. Bun de tipar 2.12.1966. Apărut 1966. Comanda nr. 8000. Tiraj 100 140. Hîrtie of. A de 100 g/m² 540×840/8. Coli editoriale 1,67. Coli de tipar 2,5. AT 16939. C.Z. pentru bibliotecile mici 84—23=R

Tiparul executat sub comanda nr. 278 la Întreprinderea poligrafică „Arta Grafică", Calea Şerban Vodă 133, Bucureşti, Republica Socialistă România

Lei 3